

ΘΟΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Θολή Παρασκευή ανακατεύει ο ουρανός
τις στάχτες και τις ρίχνει επί δικαίων και αδίκων.
Σα καφενεΐα ασπρίζει τα μαλλιά αυτών που πίνουν
σιωπηλοί τον καφέ τους και στου καπνού την ανάληψη
αναγνωρίζουν σχήματα μικρών θεών
του βίου τους αγαπημένων.

Παρατηρούν από τη τζαμαρία
της πλατείας τον ήρωα
που ανάλογα την εποχή αλλάζει
χρώμα και στον κίτρινο δρόμο
έναν παλιάτσο γελωτοποιό να ξεγελά
με ιστορίες το χρόνο.

Βρέχει απαλά κι αχνίζουνε οι στέγες.
Στα κοιμητήρια πάνω σε κόκκαλα ανθίζουν οι σταυροί
χέρια απλωμένα έτοιμα να αγκαλιάσουν τη ζωή.
Όμως με φτερά από βαμβάκι και άνεμο
στον ουρανό ανεβαίνουμε κι αυτός
τεράστια οθόνη στον καθένα
τις μέρες του προβάλλει.

Βρέχει στις πόλεις. Και στην επαρχία
επαρχιώτικη βροχή.
Ο κάμπος γίνεται κήπος δακρύων.

Άνθρωποι φτωχοί περνούν και άλλοι
που τρεμοσβήνουν αφήνουνε τη λάμψη τους
αναζητώντας θαύματα μελλοντικά
διαρκώς μέσα σε καθρέφτες ναυαγοί.
Και απ' της φωτιάς την εποχή
περνάμε αργά στη σάχτη.